

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 53.143 van 4 mei 1995
in de zaken A. 61.528/VII-12.875
61.561/VII-12.879.**

Gemeenteraadsverkiezing van 9 oktober 1994 te KORTRIJK.

- In zake :
- I. 1. Emile VANDEN BOSCHE,
wonende te KORTRIJK,
Eikenlaan 3,
 - 2. Antoon DESAMBER,
die woonplaats kiest bij
Emile VANDEN BOSCHE,
wonende te KORTRIJK,
Eikenlaan 3,
- II. 1. Ivonne SERCU,
2. Marc LEMAITRE,
3. Germain COELEMBIER,
4. Ronny TITECA,
5. Philippe DECOENE,
6. Jan DHAENE,
7. Juul DEBAERE,
8. Frans LAVAERT,
die woonplaats kiezen bij
Yvonne SERCU,
wonende te KORTRIJK,
C. Permekelaan 4.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Emile VANDEN BOSCHE en Antoon DESAMBER op 23 december 1994 hebben ingediend om hoger beroep in te stellen tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 15 december 1994 waarbij zij het bezwaarschrift verwerpt dat de verzoekers op 16 november 1994 hadden ingediend tegen de op 9 oktober 1994 te Kortrijk gehouden gemeenteraadsverkiezing (G/A. 61.528/VII-12.875);

Gezien het verzoekschrift dat Ivonne SERCU, Marc LEMAITRE, Germain COELEMBIER, Ronny TITECA, Philippe DECOENE, Jan DHAENE, Juul DEBAERE en Frans

LAVAERT op 27 december 1994 hebben ingediend om hoger beroep in te stellen tegen hetzelfde besluit van de bestendige deputatie waarbij ook het onder meer door hen ondertekende bezwaarschrift van 16 november 1994 tegen dezelfde verkiezing wordt verworpen (G/A. 61.561/VII-12.879);

Overwegende dat de vormvereisten voorgescreven bij artikel 5 van het koninklijk besluit van 15 juli 1956, tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State in geval van beroep als bedoeld bij artikel 76bis van de gemeentekieswet, gewijzigd bij koninklijke besluiten van 16 september 1982 en 28 oktober 1994, werden nageleefd;

Gezien het administratief dossier;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur A. VANDENDRIESSCHE;

Gelet op de beschikking van 16 maart 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 maart 1995;

Gelet op de kennisgeving aan partijen van de beschikking tot vaststelling en van het verslag;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. VERMEIRE;

Gehoord de opmerkingen van verzoekers E. VANDEN BOSCHE en A. DESAMBER (in de zaak G/A. 61.528/VII-12.875), van Advocaat J. SMETS die, loco Advocaat F. ERDMAN verschijnt voor de vijf eerste verzoekers en van Advocaat E. BOUTMANS, die verschijnt voor de zesde en de zevende verzoekende partij (in de zaak G/A. 61.561/VII-12.879);

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur A. VANDENDRIESSCHE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de retroacta van deze zaken kunnen worden samengevat als volgt :

A. Aan de verkiezing voorafgaande feiten in de zaak 61.528.

1. Met het oog op de gemeenteraadsverkiezing van 9 oktober 1994 te Kortrijk waarbij 41 zetels te begeven zijn, worden twee lijsten ingediend die de verkiezingen wensen in te gaan met de vermelding van het letterwoord "W.O.W" op het stembiljet :

- een eerste lijst, lijst A, met elf kandidaten, ingediend op 10 september 1994 om 13 uur door de verzoekers Antoon DESAMBER en Emile VANDEN BOSCHE, samen met Marie-Rose VERSCHUERE; bij de lijst is een door enkele kandidaten ondertekend maar op zijn wezenlijke punten niet ingevuld formulier I/25 gevoegd (verklaring om voor de gemeenteraadsverkiezing hetzelfde lijstnummer en letterwoord te gebruiken als dit opgegeven voor de provincieraadsverkiezing);

- een tweede lijst, lijst K, met veertig kandidaten, op 11 september 1994 om 15.50 uur ingediend door Roos CALLENS en Erik GARREVOET; bij deze lijst is een kopie gevoegd van

- a) een brief van 6 september 1994 uitgaande van Paul VERLEDENS, "stichter-voorzitter W.O.W." (WAARDIG OUDER WORDEN) aan Antoon DESAMBER, indiener van en eerste kandidaat op de A-lijst, waarin hem wordt meegedeeld dat zijn kandidatuur voor een W.O.W.-lijst in het district Kortrijk niet verder wordt aangehouden en dat hem het verbod wordt opgelegd om in naam van W.O.W.

nog verder op te treden als kandidaat voor de gemeente- of provincieraadsverkiezing;

b) van een brief van 1 september 1994 van de "stichter-voorzitter" en van de secretaris van "de beweging W.O.W. = Waardig Ouder Worden" aan Marie-Rose CALLENS waarin haar, namens het bestuur van W.O.W., "volmacht (wordt gegeven) voor het neerleggen ter griffie van de kandidatenlijsten voor de aanstaande gemeente- en provincieraadsverkiezingen".

2. Uit een door de voorzitter van het districtshoofdbureau voor de provincieraadsverkiezing aan de voorzitter van het hoofdbureau op 11 september 1994 verstrekte inlichting blijkt dat Marie-Rose CALLENS op 11 september 1994 een kandidatenlijst voor de provincieraadsverkiezing indiende met vermelding van het letterwoord W.O.W..

3. Uit het proces-verbaal van de voorlopige afsluiting van de kandidatenlijst blijkt, met betrekking tot het concurrerend optreden van de twee W.O.W.-lijsten, volgende beslissing van het hoofdbureau, genomen op 12 september 1994 :

"na verificatie en onderzoek beslist het bureau over lijst A met letterwoord W.O.W. : de voordrachtsakte betreffende de lijst A als voorlopig te aanvaarden doch dat deze lijst onder andere kernletters zal dienen ingediend te worden. Daar de voorzitter van het Districtshoofdbureau het Hoofdbureau ter kennis gesteld heeft dat de lijst W.O.W. ook ingediend werd voor de provincie, beslist het hoofdbureau dat de lijst A ingediend onder de benaming W.O.W. voorlopig aanvaard wordt, doch dat de indieners een nieuw letterwoord moeten neerleggen, uiterlijk tegen donderdag 15 september 1994 voor 16 uur".

4. Antoon DESAMBER dient op 13 september 1994 een bezwaarschrift in bij het hoofdbureau waarin hij mededeelt zich "als lijsttrekker" en "samen met alle kandidaten" niet akkoord te kunnen verklaren met de

genomen beslissing omdat "de aangehaalde redenen ongegrond (zijn) en niet gesteund op wetsbepalingen of gebruiken", terwijl het wel gebruikelijk zou zijn "dat de eerst ingediende lijst voorrang heeft op alle latere ingediende lijsten". Hij bevestigt dat zijn lijst "terecht aanspraak kon maken op het letterwoord W.O.W.", en dat hij er zich niet tegen verzet dat zijn "opposanten onder W.O.W. en hetzelfde nummer willen opkomen voor de provincie". Met de bijgevoegde bewijsstukken (persknipsels einde augustus) poogt hij aan te tonen dat hij de plaatselijke vertegenwoordiger van de beweging is, en dat met de regionaal verantwoordelijken van de beweging op 14 juli 1994 overeengekomen werd dat hij de gemeentelijke lijst zou trekken en Marie-Rose CALLENS de provincie-lijst.

Uit het attest, door de voorzitter van het hoofdbureau afgegeven, blijkt dat het bezwaarschrift gezamenlijk door Antoon DESAMBER en Emile VANDEN BOSCHE werd ingediend bij het hoofdbureau.

5. Op 15 september 1994, dag van de vergadering van het hoofdbureau over de definitieve afsluiting der kandidatenlijsten, vraagt Antoon DESAMBER aan het hoofdbureau om de door hem ingediende lijst "van een ander letterwoord te voorzien, nl. SENIOR".

Dezelfde dag beslist het hoofdbureau als volgt :

"de voorlopig aanvaarde voordrachtsakte A-lijst W.O.W. wordt afgewezen om volgende redenen : (...) dat M. Vanden Bosche Emile en Mw. Verschuere Marie-Rose (= de op de vergadering aanwezige indieners van de lijst A) zich niet kunnen neerleggen bij het feit dat de door hen ingediende lijst voorgedragen wordt onder een andere benaming (SENIOR).

Het hoofdbureau beslist dat de voorlopige aanvaarding van de A-lijst W.O.W. wordt bevestigd middels het gebruik van het letterwoord SENIOR.

Het hoofdbureau stelt verder vast dat M. De Samber Antoon zich niet rechtsgeldig kan verbinden voor personen die opkomen onder de lijst SENIOR die hij thans alleen voordraagt. Om deze redenen wordt de lijst afgewezen.

Het bureau heeft kennis genomen van de nummers van de provinciale lijsten, en bedeeft dezelfde nummers toe aan dezelfde lijsten ingediend door PVDA, W.O.W., SRD en kent nr. 17 toe aan ANDERS".

Het bureau sluit dan de kandidatenlijst definitief af, met afwijzing van de A-lijst W.O.W. en stelt vast "dat geen van zijn beslissingen vatbaar zijn voor hoger beroep".

6. Antoon DESAMBER adieert op 16 september 1994 toch het Hof van Beroep te Gent dat op 19 september daaraan volgend arrest verleent stellende dat het beroep niet was ingeleid op de door de wet voorgeschreven wijze en derhalve niet rechtsgeldig was.

7. De verkiezingsverrichtingen worden vervolgens voortgezet zonder dat de lijst, ingediend door Antoon DESAMBER, Emile VANDEN BOSCHE en Marie-Rose VERSCHUERE, nog in aanmerking wordt genomen.

B. Aan de verkiezing voorafgaande feiten in de zaak 61.561.

Felix DECABOOTER, vijfde kandidaat op de lijst nr. 7 - C.V.P., en schepen van personeel en tewerkstelling, verkeer, veiligheid, informatie, toerisme, feestelijkheden, jumelages en ontwikkelingssamenwerking, heeft op 13 september 1994 aan een aantal personen binnen het stadsbestuur een brief gezonden luidend als volgt :

"Graag had ik uw medewerking gevraagd om mee te werken aan de verdeling, in uw buurt of omgeving, van o.a. brieven, brochures, e.a. voor de komende gemeenteraadsverkiezingen.

Indien U akkoord bent, gelieve dan contact op te nemen met mij (tel. nr. 056/23.92.56).

Mijn hartelijke dank bij voorbaat".

Er zouden, naar de betrokken schepen later verklaarde, "een +/- 80-tal personen, personeelsleden van de stad" op die manier om medewerking zijn verzocht.

C. De afloop van de verkiezing.

1. Uit het proces-verbaal van het hoofdbureau van 9 oktober 1994 blijkt volgende zetelverdeling over de lijsten die aan de verkiezing hebben deelgenomen :

	zetels	stemcijfer
lijst nr. 4 V.U.	1	2.345
5 Vl. Bl.	2	3.238
6 V.L.D.	6	7.779
7 C.V.P.	24	24.940
11 S.P.	5	6.871
12 AGALEV	3	4.362
13 P.V.D.A.	-	224
15 W.O.W.	-	1.349
16 S.R.D.	-	132
17 ANDERS	-	194

De 41e zetel werd toegewezen aan de lijst C.V.P. (quotiënt 998). Het volgende quotiënt werd bekomen door de S.P. (982) gevolgd door de V.L.D. (972).

Felix DECABOOTER behaalde op de C.V.P.-lijst 2.958 naamstemmen, het zesde grootste aantal binnen zijn partij.

2. Volgende relevante gegevens omtrent de stemmenverschuiving en de weerslag ervan op de zetelverdeling dienen te worden aangestipt :

- de laatste C.V.P.-zetel zou naar de S.P. zijn gegaan bij verschuiving van 87 stemmen van de ene naar de andere partij.
- voor een verschuiving van de laatste C.V.P.-zetel naar AGALEV is een verschuiving van 521 stemmen nodig, naar de V.L.D. een verschuiving van 991 stemmen.
- de lijst W.O.W. zou de laatste zetel (toegewezen aan de C.V.P.) hebben binnengehaald indien de lijst 598 stemmen meer had behaald (afgenomen van de C.V.P.).

D. De procedures voor de bestendige deputatie.

1.1. In zijn bezwaarschrift van 20 oktober 1994 vraagt Antoon DESAMBER de ongeldigverklaring van de verkiezing en het uitschrijven van een nieuwe verkiezing waarvoor de z.g. W.O.W.-A-lijst zou worden toegelaten. Als middelen doet hij onder meer gelden dat de nieuwe - en aanvaarde - W.O.W.-K-lijst tegen eerdere afspraken in en buiten zijn medeweten tot stand was gekomen, dat de weigeringsbeslissing van het hoofdbureau noch formeel noch inhoudelijk is gemotiveerd, dat de reden van de weigering, die enkel het letterwoord betreft, "in de wet en meer algemeen in het recht geen enkel criterium vindt" en dat er geld is geboden bij de vorming van de (aanvaarde) W.O.W.-lijst.

1.2. In een op 9 november 1994 ingediende memorie voegt hij daaraan nog toe dat wie als (chronologisch) eerste een lijst indient, meer rechten heeft en dat het hoofdbureau er ten onrechte van uitgegaan is dat wie, naast een gemeentelijst, ook een provincielijst indient, voorrang heeft op wie alleen een gemeentelijst indient.

1.3. Het bezwaarschrift wordt op 10 november 1994 door de bestendige deputatie ontvankelijk maar ongegrond bevonden en deze uitspraak wordt op 16 november daaraan volgend aan de reclamant betekend.

2.1. Op 16 november 1994 wordt bij de bestendige deputatie een collectief bezwaarschrift ingediend door Marc LEMAITRE, Germain COULEMBIER en Philippe DE COENE, allen verkozen op de lijst nr. 11-S.P., Ronny TITECA en Yvonne SERCU, aangewezen als vijfde, respectievelijk eerste opvolger op de lijst nr. 11-S.P., Jan DHAENE en Juul DEBAERE, beiden verkozen op de lijst nr. 12-AGALEV, Jean-Marie PYCK, niet verkozen of tot opvolger aangewezen kandidaat op de lijst nr. 12-AGALEV, Hilda DOUCHY-COMEYE, verkozen op de lijst nr. 4-V.U., Jaak DORNEZ, aangewezen als eerste opvolger op de lijst nr. 4-V.U., Jan KEMPINAIRE, verkozen op de lijst nr. 6-V.L.D., Paul

HIERGENS, aangewezen als negende opvolger op de lijst nr. 6-V.L.D. en Frans LAVAERT, niet verkozen noch tot opvolger aangewezen kandidaat op de lijst nr. 6-V.L.D..

Zij vorderen de vernietiging van de verkiezing wegens de hierboven gerelateerde handelwijze van schepen Felix DECABOOTER welke zij als een zware deontologische fout en misbruik van openbaar gezag aanmerken welke minstens 3 tot 4.000 kiezers heeft beïnvloed.

2.2. Op 17 november 1994 ontvangt de bestendige deputatie een collectief bezwaarschrift ingediend door Emile VANDEN BOSCHE en Antoon DESAMBER waarin beide reclamanten ieder hun identieke grieven uiteenzetten, gevolgd door een gemeenschappelijk besluit.

Emile VANDEN BOSCHE herneemt vooreerst de bezwaren geformuleerd in de bijkomende memorie die Antoon DESAMBER op 9 november 1994 ter aanvulling van zijn eerste bezwaarschrift, gedagtekend 20 oktober 1994, had ingediend, bezwaarschrift dat bij besluit van 10 november 1994 was verworpen. Vervolgens ontwikkelt hij een aantal nieuwe elementen, waaronder het mogelijk overtreden, bij het opstellen en neerleggen van de bewilligingsakten betreffende de W.O.W.-lijsten, van de artikelen 491 en 193 van het Strafwetboek alsmede het feit dat de bestendige deputatie in haar besluit van 10 november 1994 houdende uitspraak over het eerste bezwaarschrift van Antoon DESAMBER toepassing heeft gemaakt van een afgeschafte wetsbepaling, met name artikel 107quinquies van het kieswetboek van 12 april 1894.

Antoon DESAMBER bepleit de stelling dat "het mogelijk is dat eenzelfde verzoeker meerdere bezwaarschriften neerlegt, zelfs ingeval het dezelfde middelen en voorwerpen zou betreffen" en dat "het evident is dat eenzelfde verzoeker ... bezwaar kan indienen gedurende de hele termijn, opdat de bestendige deputatie op grond van oude en nieuwe middelen en nieuwe bewijsmiddelen haar beslissing zou herzien" en herneemt woordelijk de bezwaren van Emile VANDEN BOSCHE.

2.3. In zijn memorie van 28 november 1994 geeft Felix DECABOOTER de tegen hem ingebrachte feiten toe. Hij preciseert evenwel dat de door hem aangeschreven personeelsleden tot zijn vrienden- en kennissenkring behoren, dat de meesten onder hen reeds bij eerdere verkiezingen hun medewerking hadden verleend en dat de geïncrimineerde brief uit "onoplettendheid" en door drukte en tijdsnood op "ambtspapier" was gesteld. Hij voegt eraan toe dat, mocht de bedeling van de publiciteit niet door de personeelsleden in kwestie zijn uitgevoerd, hij ze door anderen had laten bezorgen.

3. De bestendige deputatie doet over de bezwaarschriften uitspraak met haar besluit van 15 december 1994.

3.1. Zowel het bezwaarschrift van Emile VANDEN BOSCHE en Antoon DESAMBER als dat van Marie LEMAITRE en cons. worden ontvankelijk verklaard, het laatstgenoemde omdat het uitgaat van "kandidaten die bij de verkiezingen werden voorgedragen", het eerste omdat het is ingediend door "twee personen die eveneens als kandidaat waren voorgedragen maar waarvan de voordracht door het hoofdbureau werd afgewezen".

3.2. Wat de grond van de zaken betreft, overweegt het besluit met betrekking tot de klacht van Marie LEMAITRE en cons. wat volgt :

"De gewraakte brief van de heer Felix DECABOOTER (waarvan copie bij het eerste van de nieuwe bezwaren was gevoegd) dient, om deontologische redenen, inderdaad als laakbaar te worden aangemerkt. Waar het normaal kan worden geacht dat een kandidaat bij de verkiezingen op familieleden, kennissen en andere gelijkgestemden beroep doet om hem bij te staan bij het voeren van zijn kiespropaganda, is het niet te verantwoorden dat hij, bekleed zijnde met het mandaat van schepen, leden van het stadpersoneel verzoekt om hem dergelijke diensten te verlenen, zeker niet wanneer dat gebeurt op briefpapier met het officiële briefhoofd van het schepenkabinet. Dat laatste wordt

ten andere door de schepen betreurd waar hij zulks in zijn memorie aanmerkt als een vergissing ten gevolge van onoplettendheid omwille van drukte en tijdsnood.

Zoals door twee bezwaarders bij hun mondelinge tussenkomst van 8 december 1994 terecht werd opgemerkt kan dergelijke onoplettendheid nochtans niet als rechtvaardiging worden aangevoerd.

In zoverre het gewraakte verzoek was gericht tot statutaire personeelsleden is dergelijke handeling al onaanvaardbaar omdat die personeelsleden weten dat een negatieve beoordeling vanwege de schepen van personeelszaken bij een mogelijke bevordering belangrijke invloed kan hebben. Dergelijk verzoek is des te laakbaarder wanneer het ook wordt gericht tot gesubsidieerde contractuelen voor dewelke invloed kan doorwegen bij het verlengen van het contract. In de memorie wordt weliswaar opgemerkt dat het grootste gedeelte van de aangeschreven niet-statutairen een contract van onbepaalde duur hebben maar daarbij geeft de schepen wel toe dat, wanneer de stadssecretaris bij slechte beoordeling een einde aan het contract stelt, de wijziging aan het contract in hoger beroep beslecht wordt door het college van burgemeester en schepenen. Uiteraard wordt de beslissing dan in collegialiteit genomen maar het kan moeilijk ontkend worden dat het oordeel van de schepen, belast met de stedelijke personeelsaangelegenheden, daarbij dikwijls van doorslaggevende invloed zal zijn.

(...)

De argumenten uit dat bezwaar die stellen dat die laakbare handeling invloed kan gehad hebben op de zetelverdeling tussen de lijsten, zijn echter niet overtuigend.

Zelfs wanneer, zoals in het bezwaar wordt voorgehouden, een veertigtal gemeentelijke personeelsleden de aangeklaagde kandidaat alleen omwille van de uitgevoerde druk zouden geholpen hebben bij het bedelen van brieven en brochurtjes dan is er immers geen reden om aan te nemen dat die kandidaat diezelfde brieven en brochurtjes niet zou kunnen verspreid hebben mits een grotere inspanning van de medewerkers waarop hij zonder het gewraakte verzoek beroep kon doen. En zelfs wanneer een deel van die brieven en brochurtjes in dat geval zou zijn blijven liggen kan de vraag worden gesteld naar het aantal kiezers dat, wanneer ze nu tussen de hoop kiespropaganda nog een brief of pamflet voor de heer DECABOOTER aangetroffen hebben, er daarom alleen toe overhaald zijn geworden een stem op diens lijst uit te brengen i.p.v. op een andere kandidatenlijst.

Wanneer, zoals in het bezwaar wordt voorgehouden maar in de memorie wordt betwist, sommige gemeentelijke personeelsleden inderdaad enkel onder druk hun medewerking aan de geciteerde bedeling van kiespropaganda zouden hebben verleend dan kan ten andere

verondersteld worden dat ze in de beslotenheid van het kieshokje integendeel negatief tegen die kandidaat en zijn lijst zullen gereageerd hebben en misschien hebben familieleden en kennissen, aan wie die personeelsleden hun ongenoegen ter kennis hebben gebracht, hetzelfde gedaan.

Het bezwaar faalt aldus in zijn middelen met het oog op het ongeldig verklaren van de verkiezing".

3.3. Met betrekking tot het andere bezwaarschrift wordt vastgesteld dat "het nieuw bezwaar dat de heer Antoon DESAMBER nu samen met een andere kandidaat van zijn lijst heeft ingebracht voor het grootste deel (en dan nog in tweevoud) op dezelfde wijze blijkt te zijn geformuleerd als zijn brief van 7 november 1994 (waarbij hij bovenvernoemd bezwaar van 20 oktober 1994 had hernomen) waarover het provinciaal college op 10 november 1994 uitspraak heeft gedaan". En het besluit vervolgt aldus :

"Waar dat nieuw bezwaar de brief van 7 november 1994 aanvult met een wijziging (lees : verwijzing naar de artikels 491 (het bedriegelijk wegnemen van geschriften) en 193 (valsheid in geschriften) van het strafwetboek dient te worden opgemerkt dat de beoordeling van de daarbij aangevoerde feiten behoort tot de bevoegdheid van de strafrechter en niet tot die van het provinciaal college. Terloops kan nochtans worden opgemerkt dat de daarbij bedoelde voordrachtsakte moeilijk als het eigendom van de heer DE SAMBER kon worden aangemerkt en dat het schrappen van diens handtekening, waarbij hij bewilligde in zijn kandidatuur, niet als onregelmatig voorkomt zolang hij in die akte niet als kandidaat werd voorgedragen.

In overige gelijkaardige argumenten wordt opnieuw melding gemaakt van overeenkomsten waarvan wordt beweerd dat ze maanden geleden werden afgesloten met nationale en/of plaatselijke W.O.W.-verantwoordelijken. Terzake kan de beoordeling uit het geciteerde besluit van 10 november 1994 worden herhaald dat deze interne problematiek in een bepaalde politieke vereniging niet door het provinciaal college kan worden beslecht (en het hoofdbureau er ten andere evenmin rekening kon mee houden).

Voor het overige zijn in dat bezwaar, naast letterlijke herhalingen uit die brief van 7 november 1994, alleen middelen opgenomen die de beoordelingen uit het geciteerde besluit van 10 november 1994, alleen betwisten. Daarom is de vraag pertinent of zowel die herhalingen als die bijkomende betwistingen

in het nieuwe bezwaar ontvankelijk kunnen worden naar voren gebracht.

Bij wet van 7 juli 1994 werd artikel 74 van de gemeentekieswet (dat de termijn voor het indienen van bezwaren stelde op tien dagen te rekenen van de dagtekening van het proces-verbaal) gewijzigd en werd die termijn op veertig dagen gebracht. Dat gebeurde klaarblijkelijk met de bedoeling de belanghebbenden meer tijd te gunnen om eventuele bezwaren grondig op te stellen en verantwoord te motiveren. Zulks heeft echter tot gevolg dat de termijn waarover het provinciaal college beschikt om uitspraak te doen over die bezwaren (zijnde, krachtens artikel 75, § 1, vierde lid van dezelfde gemeentekieswet, binnen dertig dagen na de indiening van het bezwaar) nu korter is geworden dan de bezwaartermijn zelf. Het kan echter nooit de bedoeling van de wetgever geweest zijn dat, eens het provinciaal college uitspraak heeft gedaan over een bezwaar vooraleer de termijn om bezwaren in te dienen is verstreken, datzelfde bezwaar (of elementen daaruit) dan bij een nieuw bezwaar wordt herhaald.

Zeker in zoverre de heer Antoon DE SAMBER de op 10 november 1994 afgewezen middelen heeft herhaald moeten ze als onontvankelijk worden aangemerkt. Maar ook in zoverre de ontvankelijkheid van de middelen die de heer Emile VANDEN BOSSCHE heeft herhaald, wordt aanvaard, volstaat het voor het provinciaal college evenwel te verwijzen naar de beoordeling zoals die was verwoord in het geciteerde besluit van 10 november 1994, waarvan ten andere copie bij het nieuw bezwaar was gevoegd.

In zoverre dat nieuw bezwaar van de heer Antoon DE SAMBER de brief van 7 november 1994 aanvult met een tweetal reacties op elementen uit het geciteerde besluit van 10 november 1994 zouden ook die reacties als onontvankelijk kunnen worden aangemerkt. De gemeentekieswet voorziet immers uitdrukkelijk een beroepsprocedure bij de Raad van State tegen de beslissingen van het provinciaal college. Bij de voornoemde wijziging van artikel 74 van de gemeentekieswet betreffende de termijn voor het indienen van bezwaren kan het evenmin de bedoeling van de wetgever geweest zijn personen de gelegenheid te geven bij het provinciaal college beroep in te stellen tegen de beslissingen van dat administratief rechtscollege zelf. Bovendien bestaat er geen algemeen rechtsbeginsel dat recht geeft op een tweede aanleg bij dezelfde instantie.

In zoverre die reacties eveneens door de heer VANDEN BOSSCHE in zijn bezwaar zijn opgeworpen is het provinciaal college nochtans bereid die aan een nader onderzoek te onderwerpen.

Zo wordt door de heer VANDEN BOSSCHE aangestipt dat het provinciaal college, waar het in zijn besluit van 10 november 1994 heeft verwezen naar het voormalig artikel 107quinquies van het kieswetboek, een wet

heeft toegepast die uitdrukkelijk afgeschaft is. Die afschaffing is echter alleen gebeurd omdat die bepaling overbodig is geworden vermits geen gelijktijdige parlements- en provincieraadsverkiezingen meer worden voorzien. Het provinciaal college heeft ze dan ook niet toegepast maar (naast ook andere elementen) alleen aangehaald ten einde de bedoeling van de wetgever te kennen wanneer een hoofdbureau wordt geconfronteerd met het (niet bij wet voorzien) geval dat twee kandidatenlijsten bij dezelfde verkiezing wensen gebruik te maken van hetzelfde niet-beschermd letterwoord, hetgeen terecht het vermoeden schept van een ongeoorloofd maneuver om de kiezer in verwarring te brengen.

Ook wordt aangevoerd dat het provinciaal college juist ware geweest zo het gesteld had dat het hoofdbureau met alle beschikbare middelen diende na te gaan wie vermocht deel te nemen aan de verkiezingen terwijl met het besluit van de bestendige deputatie, optredend als rechtscollège, van 10 november 1994 werd gesteld dat het hoofdbureau met alle middelen van recht diende na te gaan bij welke lijst het letterwoord moest geweigerd worden. Nochtans heeft het provinciaal college daarmee precies hetzelfde bedoeld als hetgeen bezwaarder als juist voorhoudt. Waar het bezwaar vervolgens aanvoert dat zulks inhoudt dat er kan en moet gecontroleerd worden waartoe nationale en/of plaatselijke partijverantwoordelijken zich verbonden hebben, dient echter gesteld dat eventuele verbintenissen die maanden geleden met mogelijke kandidaten werden aangegaan (evenals daaropvolgende ruzies welke die verbintenissen lieten verbreken) horen tot de interne problematiek van de betreffende politieke vereniging waarmee (zoals supra reeds aangehaald) het hoofdbureau geen rekening kon houden. Dat hoofdbureau diende immers alleen na te gaan welke van beide kandidatenlijsten op het ogenblik van de indiening terecht het gevraagde letterwoord mocht voeren en welke lijst als een scheurlijst daarvan diende te worden aangemerkt.

Dat nieuw bezwaar is inhoudelijk aldus, opnieuw ongegrond".

3.4. Uit het een en het ander concludeert de bestendige deputatie dat de kiesverrichtingen regelmatig zijn verlopen, verklaart het bezwaarschrift van Marie LEMAITRE en cons. ontvankelijk maar ongegrond en dat van Emile VANDEN BOSCHE en Antoon DESAMBER "naar de vorm ontvankelijk maar inhoudelijk ongegrond" en besluit dat de zetelverdeling tussen de lijsten zoals die door het hoofdbureau is vastgesteld, evenals de rangorde

waarin de raadsleden en de opvolgers gekozen zijn verklaard, correct zijn.

Over de rechtspleging.

Overwegende dat de twee beroepen gericht zijn tegen hetzelfde besluit van de bestendige deputatie en betrekking hebben op de nietigverklaring van dezelfde gemeenteraadsverkiezing; dat ze derhalve wegens samenhang moeten worden samengevoegd;

Over de zaak 12.875.

Overwegende dat blijkens artikel 74, § 1, eerste lid, van de gemeentekieswet "alleen de kandidaten gerechtigd zijn bij de bestendige deputatie tegen de verkiezing bezwaar in te brengen"; dat te dezen de door de verzoekers ingediende lijst - en meteen hun kandidatuur - door het hoofdbureau werd afgewezen wegens de hierboven gerelateerde reden met betrekking tot de benaming van de lijst; dat blijkens artikel 125, vierde lid, van het kieswetboek, te dezen van toepassing luidens het bepaalde in artikel 26, § 3, van de gemeentekieswet, tegen die afwijzingsbeslissing geen hoger beroep bij het hof van beroep openstaat aangezien ze geen betrekking heeft op de verkiesbaarheidsvereisten van kandidaten; dat het onverenigbaar met artikel 159 van de gecoördineerde Grondwet ware te stellen dat een dergelijke administratieve beslissing niet op haar rechtmatigheid kan worden onderzocht indien geen op grond van artikel 145 van diezelfde grondwet bij wet vastgesteld voorschrift die administratieve beslissing onaantastbaar verklaart, te meer daar het te dezen gaat om een beslissing van een hoofdbureau welke iemand belet zich voor de verkiezing aan te bieden, m.a.w. welke die persoon belet een politiek recht uit te oefenen; dat aan een in dergelijk geval verkerend kandidaat de rechtsbescherming moet worden gegeven die past in de bijzondere

geschillenregeling die de wetgever in verband met de gemeenteraadsverkiezing heeft vastgesteld, regeling waarin de door het hoofdbureau afgewezen kandidaat nog enkel voor de bestendige deputatie - en, zo nodig, daarna bij de Raad van State - de vernietiging van de verkiezing kan vorderen op grond van de onrechtmatigheid van de afwijzingsbeslissing; dat te dezen de betwisting betreffende de geïncrimineerde beslissing van het hoofdbureau van 15 september 1994, waartegen geen hoger beroep bij het hof van beroep openstond, bij wege van een bezwaarschrift tegen de verkiezing aan de bestendige deputatie en bij wege van een hoger beroep aan de Raad van State kan worden voorgelegd; dat de verzoekers derhalve blijk geven van de vereiste kwaliteit en tevens van het vereiste belang bij het door hen ingediend beroep;

Overwegende dat de verzoekers "in hoofddorde" vragen :

- "- het besluit van de bestendige deputatie te vernietigen en aldus te hervormen,
- over te laten gaan tot herverkiezing van de gemeenteraad van Kortrijk,
- een lijst W.O.W.-A toe te laten tot de herverkiezing,
- een datum te fixeren waarop deze herverkiezing kan plaatsvinden";

dat zij "subsidiair" vragen voorafgaandelijk aan het Arbitragehof volgende prejudiciële vragen te stellen :

"1° Schendt artikel 74 van de Gemeentekieswet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet daar waar het onder de term kandidaat een onderscheid invoert (a) zij die lijsten hebben ingediend en/of op dergelijke lijsten staan (b) en zij die verkiesbaar zijn geweest,

en voorzover het Arbitragehof per impossibile, quod non, zou oordelen dat er m.b.t. voormeld artikel geen schending van het gelijkheidsbeginsel is :

2° Schendt artikel 75 van de Gemeentekieswet artikelen 10 en 11 van de Grondwet daar waar het verhindert dat aan een verzoek krachtens artikel 28

van de Grondwet, andere gevolgen verbindt dan de zetelverdeling en rangorde, d.w.z. de louter cijfersgewijze controle,

3° Schendt artikel 74 bis van de Gemeentekieswet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, daar waar het de rechtsbescherming verhindert ingeval van bezwaar door een kandidaat die niet effectief aan de verkiezingen heeft kunnen deelnemen

4° Schendt de formele wetgeving of de formele wettelijke basis van welke materiële wetgeving dan ook door de Raad van State aangewezen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet";

Overwegende dat overeenkomstig artikel 16, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de Raad inzake gemeenteraadsverkiezingen optreedt als rechter in hoger beroep over de in eerste aanleg genomen beslissing van de bestendige deputatie, dienvolgens het geschil opnieuw beoordeelt en, voor zover hij vaststelt dat een bewezen onregelmatigheid de zetelverdeling onder de lijsten heeft kunnen beïnvloeden, overeenkomstig de bewoordingen van artikel 74bis van de gemeentekieswet de verkiezing ongeldig verklaart; dat evenwel de laatstgenoemde wet de Raad niet machtigt het uitschrijven van nieuwe verkiezingen en het toelaten van bepaalde lijsten te bevelen noch een datum voor die verkiezingen vast te stellen; dat het beroep, wat deze laatste drie vorderingen betreft, onontvankelijk is;

Overwegende dat er geen reden voorhanden is om in te gaan op de in ondergeschikte orde geformuleerde eis tot het stellen aan het Arbitragehof van prejudiciële vragen met betrekking tot de eventuele discriminatie tussen hen "die lijsten hebben ingediend en/of op dergelijke lijsten staan" (te weten personen van wie de lijst door het hoofdbureau werd afgewezen), eensdeels, en, anderdeels, "zij die verkiesbaar zijn geweest"; dat immers, zoals bij dezen wordt gewezen, voor de eerstgenoemde categorie, waartoe de verzoekers behoren, het hoger beroep bij de bestendige deputatie en de Raad van State openstaat;

Overwegende, wat de ontvankelijkheid van het beroep in hoofde van Antoon DESAMBER betreft, dat de bestendige deputatie met haar besluit van 10 november 1994 een eerste bezwaarschrift van deze verzoeker ontvankelijk maar ongegrond heeft bevonden en deze laatste zich tegen die uitspraak niet in hoger beroep bij de Raad van State heeft voorzien; dat in het bestreden besluit van 15 december 1994 de bestendige deputatie dan ook terecht overweegt dat, nu voormelde verzoeker in het (tweede) bezwaarschrift alleen bezwaren uit zijn eerste bezwaarschrift herhaalt of middelen aanvoert welke de uitspraak van 10 november 1994 betwisten, het bezwaarschrift in zijn hoofde niet ontvankelijk is; dat immers in haar beoordeling van bezwaarschriften tegen een gemeenteraadsverkiezing de bestendige deputatie optreedt als rechtscollege en haar beslissing een jurisdictionele akte is, wat onder meer inhoudt dat haar uitspraak in haar instantie een einde maakt aan het geschil; dat derhalve het hoger beroep tegen het besluit van de bestendige deputatie van 15 december 1994 niet ontvankelijk is voor zover het is ingesteld door verzoeker Antoon DESAMBER;

Overwegende, wat de grond van de zaak betreft, dat in het eerste gedeelte van het verzoekschrift (p. 1-28) het hoger beroep, samengevat, gesteund is op de hierna volgende middelen die reeds in het bezwaarschrift van Antoon DESAMBER aan de bestendige deputatie waren aangevoerd :

- het bestaan van een akkoord tussen Antoon DESAMBER en nationaal voorzitter Georges VEREECKE waarbij eerstgenoemde als enige gerechtigd was te Kortrijk "de enige echte W.O.W.-lijst" in te dienen; de door het hoofdbureau aanvaarde lijst werd opgesteld na dat akkoord en het opstellen ervan ging gepaard met inbreuken op de artikelen 491 en 193 van het Strafwetboek; de beslissing van het hoofdbureau is op dit punt noch

formeel noch inhoudelijk gemotiveerd en de bestendige deputatie had dienen vast te stellen dat de W.O.W.-A lijst "de enige bestaande en de enige echte W.O.W.-lijst te Kortrijk was";

- het hoofdbureau kon uit het indienen van een W.O.W.-lijst voor de provincieraadsverkiezing niet rechtmatig besluiten dat die initiatiefnemers tevens voorrang hadden bij het indienen van een gelijknamige lijst voor de gemeenteverkiezing;

- aangezien het letterwoord W.O.W. niet wettelijk beschermd is had de chronologie van indiening als criterium moeten gelden; desnoods had het bureau moeten vaststellen dat twee lijsten met hetzelfde letterwoord aan de verkiezing mochten deelnemen;

- er is geld geboden bij het tot stand komen van de aanvaarde W.O.W.-lijst;

dat het vervolgens (p. 28-73), samengevat, de redengeving van het bestreden besluit van de bestendige deputatie als volgt bekritiseert :

- de bestendige deputatie heeft zich ten onrechte onbevoegd verklaard wat de aangevoerde strafrechtelijke inbreuken betreft : de reclamanten vroegen immers niet het opleggen aan de overtreders van een straf, maar "eisten recht (te doen) binnen het verkiezingscontentieux";

- de zaak kon niet worden afgedaan als "interne problematiek" van een politieke vereniging, omdat het hoofdbureau dan logischerwijze had moeten vaststellen dat twee regelmatige W.O.W.-lijsten waren ingediend;

- door het bezwaar te verwerpen middels een verwijzing naar haar besluit van 10 november 1994 heeft de bestendige deputatie slechts een deel van de zaak onderzocht en heeft ze haar besluit op dat punt niet gemotiveerd;

- waar de bestendige deputatie verwijst naar (het afgeschafte) artikel 107quinquies van het kieswet-

boek, moet worden vastgesteld dat de wetgever geen andere regeling in de plaats heeft gesteld, waaruit moet worden afgeleid dat hij een zo groot mogelijke vrijheid in het gebruik van niet beschermde letterwoorden wenste te waarborgen;

Overwegende dat uit de hierboven gerelateerde feitelijke gegevens van het dossier blijkt dat op 12 september 1994 het hoofdbureau de W.O.W.-lijst (lijst A) van Antoon DESAMBER, Emile VANDEN BOSCHE en Marie-Rose VERSCHUERE voorlopig aanvaardde met dien verstande "dat deze lijst onder andere kenletters zal dienen ingediend te worden"; dat het desbetreffende proces-verbaal voorts vermeldt : "Daar de voorzitter van het Districtshoofdbureau het hoofdbureau ter kennis gesteld heeft dat de lijst W.O.W. ook ingediend werd voor de provincie, beslist het hoofdbureau dat de lijst A ingediend onder de benaming W.O.W. voorlopig aanvaard wordt, doch dat de indieners een nieuw letterwoord moeten neerleggen ..."; dat hetzelfde hoofdbureau op 15 september 1994 die lijst definitief heeft afgewezen omdat "M. Vanden Bosche Emile en Mw. Verschuere Marie-Rose (= de op de vergadering aanwezige indieners van de lijst A) zich niet kunnen neerleggen bij het feit dat de door hen ingediende lijst voorgedragen wordt onder een andere benaming (SENIOR)"; dat het hoofdbureau besliste "dat de voorlopige aanvaarding van de A-lijst W.O.W. wordt bevestigd middels het gebruik van het letterwoord SENIOR" en vervolgens vaststelde "dat M. DE SAMBER Antoon zich niet rechtsgeldig kan verbinden voor personen die opkomen onder de lijst SENIOR die hij thans alleen voordraagt" zodat "om deze redenen de lijst wordt afgewezen";

Overwegende dat het systeem van het letterwoord dat op het stembiljet boven de kandidatenlijst bij het volgnummer komt, is ingevoerd door de wet van 5 juli 1976 tot wijziging van de kieswetgeving; dat uit die

wet, welke uitsluitend bestaat uit bepalingen tot wijziging van de bestaande kieswetten, alsmede uit de parlementaire voorbereiding ervan blijkt dat het gebruik maken van een letterwoord niet als een verplichting maar als een mogelijkheid geldt; dat de latere wijzigingen aan de kieswetgeving, in het bijzonder die welke zijn aangebracht door de wet van 16 juli 1993, geen afbreuk hebben gedaan aan dat facultatief karakter; dat hetzelfde systeem blijkens artikel 115bis van het kieswetboek voorziet in de mogelijkheid tot bescherming van een letterwoord ten gunste van politieke formaties die ten minste vijf parlementsleden tellen of, blijkens artikel 10, § 1, van de provinciekieswet, die een voorstel hebben ingediend tot lijstenvereniging met het oog op het verkrijgen van de bescherming van het letterwoord dat zij willen vermelden; dat het letterwoord W.O.W. geen dergelijke bescherming genoot;

Overwegende dat het hoofdbureau geconfronteerd werd met het indienen van twee kandidatenlijsten die beide het niet beschermde letterwoord W.O.W. wensten te gebruiken; dat het tot de opdrachten van het bureau behoort onregelmatigheden zoveel als mogelijk te voorkomen; dat het aanvaarden van twee lijsten met hetzelfde letterwoord ware neergekomen op het organiseren van onregelmatigheden; dat het hoofdbureau met betrekking tot de lijst K beschikte over een volmacht van de "stichter-voorzitter" en van de secretaris van de "beweging W.O.W. = Waardig Ouder Worden" terwijl de indieners van lijst A - die van de verzoekers - geen enkel stuk hadden overgelegd waaruit enige band met de W.O.W.-beweging bleek; dat in die omstandigheden en mede rekening gehouden met de mededeling van de voorzitter van het districtshoofdbureau volgens welke op de lijst K verscheidene personen voorkwamen die ook kandideerden op de W.O.W.-lijst voor de provincie, het hoofdbureau op 12 september 1994 in redelijkheid kon besluiten de A-lijst van verzoekers slechts voorlopig te aanvaarden,

in afwachting dat de indieners een nieuw letterwoord zouden voorstellen; dat het hoofdbureau op 15 september 1994 niets anders kon dan vaststellen dat de indieners van lijst A niet tot een onderling akkoord waren gekomen over een wijziging van het letterwoord en dat ze enkel onder de naam W.O.W. wensten op te komen, zodat het ook hier in redelijkheid vermocht te beslissen de lijst af te wijzen;

Overwegende dat de door de verzoekers tegen de beslissing van het hoofdbureau ingebrachte kritiek, voor zover die uitgaat van de aan de indiening van de lijsten voorafgaande besprekingen en onderhandelingen in de schoot van de W.O.W.-beweging, niet dienstig is nu die, zoals de bestendige deputatie terecht heeft overwogen, behoren, niet tot het verkiezingsrecht maar tot het domein van de politieke afspraken en akkoorden welke in rechte niet afdwingbaar zijn; dat de enkele bewering dat bij die voorbereidende handelingen inbreuken op strafrechtelijke bepalingen zouden zijn gepleegd, aan vorenstaande conclusie geen afbreuk vermag te doen; dat de kritiek van de verzoekers volgens welke de bestendige deputatie, door in het bestreden besluit van 15 december 1994 te verwijzen naar haar besluit van 10 november 1994 houdende uitspraak over het eerste bezwaarschrift van Antoon DESAMBER, de zaak slechts gedeeltelijk zou hebben onderzocht, evenmin kan worden aangehouden, gelet op wat hierboven is overwogen naar aanleiding van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beroep; dat ten slotte met de bestendige deputatie moet worden vastgesteld dat deze laatste, bij het verwijzen, in het besluit van 10 november 1994, naar het opgeheven artikel 107quinquies van het kieswetboek, geen toepassing van deze bepaling heeft gemaakt doch ze enkel als een wijze van oplossing heeft aangemerkt van het probleem waarmee het hoofdbureau was geconfronteerd; dat het bezwaarschrift ongegrond is;

Over de zaak 61.561.

Overwegende dat alle verzoekers kandidaat waren zodat zij voldoen aan de voorwaarde gesteld door artikel 74, § 1, eerste lid, van de gemeentekieswet; dat evenwel Ronny TITECA slechts tot vijfde opvolger en Frans LAVAERT noch als titularis noch tot opvolger is verkozen zodat zij niet blijken te geven van enig functioneel belang; dat immers uit artikel 76, tweede lid, 2°, van de gemeentekieswet blijkt dat de wetgever geoordeeld heeft dat het wettig vereiste belang slechts een reële betekenis heeft voor de kandidaten die ten minste tot eerste of tweede opvolger zijn verkozen, aangezien aan de verder gerangschikte kandidaten in voorkomend geval niet eens moet worden aangezegd dat hun rangschikking door de bestendige deputatie werd gewijzigd, wat meteen inhoudt dat ze, met toepassing van artikel 76bis van de gemeentekieswet, niet in aanmerking komen om tegen de wijziging van hun rangorde in hoger beroep te komen bij de Raad van State; dat een niet gekozen kandidaat bijgevolg maar kan worden geacht een voldoende belang te hebben om een vordering tot vernietiging van de verkiezing in te stellen - ermee rekening gehouden dat een dergelijke vordering belangrijker en ingrijpender is dan de vordering om de wijziging van de rangschikking als niet verkozen kandidaat ongedaan te maken - wanneer de door hem aangeklaagde onregelmatigheden een zodanig effect kunnen hebben gehad, dat de betrokken kandidaat daardoor niet verkozen werd, zelfs niet tot tweede opvolger; dat niet valt in te zien hoe de door de twee voormelde verzoekers voor de bestendige deputatie aangevoerde onregelmatigheid, te weten dat Felix DECABOOTER, schepen van o.m. personeel en tewerkstelling, vijfde kandidaat op lijst nr. 7 - C.V.P, op een 80-tal leden van het stads-personeel een beroep had gedaan met het oog op de verdeling van zijn verkiezingsdrukwerk, op zich kan belet hebben dat de twee voormelde verzoekers niet ten minste tot tweede opvolger waren opgeklommen; dat het beroep

dus enkel ontvankelijk is voor zover het is ingesteld door Ivonne SERCU, Marie LEMAITRE, Germain COELEMBIER, Philippe DECOENE, Jan DHAENE en Juul DEBAERE;

Overwegende dat in hun verzoekschrift de verzoekers met betrekking tot "de laakbaarheid van de handelwijze van de schepen-kandidaat" betogen dat het vanzelfsprekend is "dat mensen die voor hun inkomen, loopbaan en toekomst afhankelijk zijn van beslissingen van de schepen, moeilijk kunnen weigeren in te gaan op een verzoek van deze schepen tot hand- en spandiensten in zijn persoonlijke kiescampagne. Vooral in het geval van geco's (gesubsidieerde contractuelen), die niet kunnen bogen op een vastheid van betrekking, ligt dit voor de hand. Bovendien is de heer Felix DECABOOTER schepen van personeelszaken sedert januari 1977; ... zijn moreel gezag heeft zich dus drie legislaturen kunnen ontwikkelen."; dat zij eraan toevoegen de desbetreffende uitspraak van de bestendige deputatie bij te treden die gewag maakt van "ongeoorloofde druk" en "laakbare handeling"; dat zij daarentegen niet akkoord gaan met de uitspraak van bestendige deputatie wat de weerslag van de geïncrimineerde handelwijze op de verkiezingsuitslag betreft; dat zij op dit punt (samengevat) aanvoeren wat volgt :

- door tachtig personeelsleden onder druk te zetten van wie er minstens de helft alsmede een aantal familieleden op pad zijn gegaan of anderszins hebben meegewerkt, had schepen F. DECABOOTER een grote electorale voorsprong op zijn concurrenten die niet over zoveel helpers beschikten doch niettemin alle bussen van de stad bedeedden;

- er kan niet worden ingestemd met de overweging van de bestendige deputatie volgens welke "wanneer een deel van de brieven en brochurtjes in dat geval (d.w.z. zonder de geïncrimineerde handelwijze van de schepen-kandidaat) zou zijn blijven liggen, de vraag

kan worden gesteld naar het aantal kiezers dat, wanneer ze nu tussen de hoop kiespropaganda nog een brief of pamflet voor de heer Felix DECABOOTER aangetroffen hebben, er daarom alleen toe overgehaald zijn geworden een stem op diens lijst uit te brengen i.p.v. op een andere kandidatenlijst" : deze overweging komt erop neer dat een groot deel van de omzet van de reclamesector van nul en generlei waarde is en bovendien gaat ze voorbij aan het feit dat het te dezen ging om brieven en brochures die afzonderlijk werden verdeeld toen de brievenbussen leeg waren;

- de geïncrimineerde handelwijze gaf de betrokken personeelsleden de kans bij de schepen in het gevlei te komen, wat een vorm van morele druk uitmaakt, en alleen de herverkiezing van de schepen bood de medewerkers enig uitzicht op beloning; daarmee behaalde Felix DECABOOTER minstens een tachtigtal stemmen die hem anders wellicht niet zouden toegefallen zijn. Rekening gehouden met het feit dat slechts een verschuiving van 115 stemmen nodig was om een zetel van de lijst van Felix DECABOOTER te doen verschuiven naar die van Ivonne SERCU, is dit een aanzienlijk aantal;

- de stelling dat minstens veertig van de tachtig aangezochte personeelsleden op het verzoek zijn ingegaan, wordt niet ernstig betwist. Welnu, naar rata van één straat van vijftig huizen per medewerker werden minstens 2000 gezinnen of 4000 kiezers bereikt (8000 als ze alle tachtig op pad zijn gegaan);

- het aantal stemmen (115) dat nodig is voor een zetelverschuiving naar de S.P. "is een peulschil in vergelijking met de massale weerslag van de laakbare praktijk van de heer DECABOOTER";

Overwegende dat luidens het bepaalde in artikel 74bis, § 1, van de gemeentekieswet, de verkiezingen alleen ongeldig kunnen worden verklaard op grond van onregelmatigheden die de zetelverdeling tussen de onderscheiden lijsten kunnen beïnvloeden; dat de door de

verzoekers geïncrimineerde handelwijze van Felix DECABOOTER, erin bestaande dat hij schriftelijke verkiezingspropaganda heeft doen verspreiden door bevriende personeelsleden van het stadsbestuur die hij evenwel in zijn hoedanigheid van schepen en op briefpapier met het officiële briefhoofd van het schepenkabinet om hun medewerking had verzocht, niet kan worden beschouwd als een onregelmatigheid in de zin van voormelde wetsbepaling; dat - ongeacht de vraag naar het deontologische aspect van die handelwijze, aspect dat hier niet aan de orde is - het immers niet gaat om een ongeoorloofde stemmenronselarij, in die zin dat aan de betrokken personeelsleden zou zijn gevraagd iets onregelmatigs te doen, maar om een verzoek dat, mocht de betrokkene het louter in zijn hoedanigheid van kandidaat, met andere woorden zonder vermelding van zijn schepenambt en op persoonlijk briefpapier hebben gedaan, hetzelfde effect zou hebben gehad; dat de argumentatie van de verzoekers niet kan worden aangehouden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nrs. A. 61.528/VII-12.875 en A. 61.561/VII-12.879 worden samengevoegd.

Artikel 2.

De hogere beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

Bevestigd wordt het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 15 december 1994 waarbij het bezwaarschrift van onder meer Ivonne SERCU, Marc LEMAITRE, Germain COELEMBIER, Ronny TITECA, Philippe DECOENE, Jan DHAENE,

Juul DEBAERE en Frans LAVAERT alsmede dat van Emile VANDEN BOSCHE en Antoon DESAMBER tegen de op 9 oktober 1994 te Kortrijk gehouden gemeenteraadsverkiezing, ontvankelijk maar ongegrond worden bevonden en de zetelverdeling tussen de lijsten zoals die door het hoofdbureau bij dezelfde verkiezing is vastgesteld, evenals de rangorde waarin de raadsleden en de opvolgers gekozen zijn verklaard, correct worden bevonden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vier mei 1900 vijfennegentig, door de
VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	staatsraad,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. DE SLOOVER,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. DE SLOOVER.

J. VERMEIRE.